JORNADA DIOCESANA – DIA DE LA CATEDRAL
Catedral de Vic // 20-9-2015
1Ma 4,52-59 // Ef 3,2-12 // Jn 4,5-24

Sr. Degà i membres del Capítol,
Germanes Serventes del Senyor i de la Verge de Matará, al servei de la Catedral,
Srs. Arxiprestos,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Religiosos i religioses,
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

La primera paraula que brolla del meu cor, en aquests moments, dirigida a tots i cada un de vosaltres, és: Gràcies per ser-hi! Gràcies per haver acollit la invitació a participar en el Dia de la Catedral. La vostra presència i la vostra participació joiosa i fidel manifesta el que deia sant Joan Pau II: «L'església catedral és el símbol i la llar visible de la comunitat diocesana presidida pel bisbe que hi té la seva càtedra ... A la càtedra del bisbe, descobrim Crist, Mestre, que, gràcies a la successió apostòlica, ens ensenya a través dels temps» (Joan Pau II, Madrid, 15-6-1993).

Avui, de manera solemne i amb la participació dels preveres i diaques i fidels d'arreu de la diòcesi, celebrem l'aniversari de la dedicació d'aquest temple amb el cor agraït pel do d'aquesta nostra catedral. En la primera lectura hem escoltat com Judes i els seus germans macabeus van decidir que cada any celebrarien amb alegria les festes de la dedicació de l'altar del temple de Jerusalem, després d'haver-lo consagrat de nou, ja que els pagans l'havien profanat. L'aniversari de la dedicació de la nostra catedral de Sant Pere de Vic té aquest any una recordança especial, ja que pel desembre de l'any 1815, dotze anys després de la seva consagració, moria el bisbe que la va construir i la va dedicar, Francesc Veyan i Mola. Amb l'aniversari dels dos-cents anys de la mort d'aquest gran bisbe de la nostra història diocesana, iniciem el projecte *Episcopus*, una sèrie d'accions i celebracions que ens han de portar, a tots els qui formem la nostra Església de Vic, a donar una mirada agraïda al nostre passat, per viure amb passió el present i albirar el futur amb esperança. El Senyor no ha abandonat mai aquesta seva Església. Amb aquesta esperança caminem vers el futur. Al llarg dels temps, persones com el bisbe Francesc Veyan han sabut, amb la força de l'Esperit que condueix l'Església de Crist, donar la resposta adequada en cada repte de la nostra història, enmig de les vicissituds de l'Església i del món. I nosaltres, ¿sabrem donar, o millor encara, estem donant la resposta que el Senyor vol en aquests moments de la nostra història? Demanem humilment al Senyor que tingui pietat d'aquesta seva Església, que és gran en el do que porta, però, al mateix temps, petita en la pobresa dels qui som els seus membres. Demanem sense parar el do de l'Esperit Sant perquè ens il·lumini i ens doni la seva força amorosa per a ser de veritat l'Església de Crist, als inicis del segle XXI, en aquesta terra beneïda de la diòcesi de Vic.

Sant Agustí, en una homilia en la dedicació d'una església, expressa la joia de la dedicació d'una nova casa d'oració: «Aquesta és la casa de les nostres pregàries; nosaltres mateixos som casa de Déu. I, si nosaltres som casa de Déu, ens edifiquem durant la vida perquè a la fi del món siguem dedicats... El que aquí ocorria, quan aquest edifici anava creixent, ocorre, i no de diversa manera, quan els qui creuen en Crist es congreguen. Pel fet que creuen, és com si fossin pedres de les muntanyes, que hi són arrencades, o troncs dels boscos, que hi són tallats; quan són catequitzats i batejats, agafen una figura; és com si en els dits dels obrers i dels artesans fossin

allisats, alineats, escairats. Ara bé, la casa de Déu no la formen fins que no els encaixa la caritat. Si aquests troncs i aquestes pedres no s'uneixen en un determinat ordre, si no entren pacíficament en contacte, si en unir-se, en certa manera, no s'estimen, a l'edifici no hi entrarà ningú. Perquè, quan veus que un edifici té les pedres i les bigues ben travades, hi entres sense cap risc; no et fa por que s'ensorri» (*Sermó 336*).

«Els encaixa la caritat», ens ha dit sant Agustí, a tots i cada un dels membres d'aquest edifici que és l'Església, Casa de Déu. Germans estimats, cal que ressoni una vegada més entre nosaltres el manament nou del Senyor: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat* (Jn 13,34). El manament nou de l'amor sempre és nou, i per això sempre ens l'hem de recordar els uns als altres. Perquè del desig autèntic d'estimar-nos els uns als altres depèn que el nostre testimoniatge evangelitzador sigui creïble. En efecte, com deia sant Agustí, solament si totes i cada una de les pedres i les bigues estan ben travades per l'amor, hi entrarà una persona sense cap risc. Certament que ens estimem els uns als altres, però hem de créixer més i més en l'amor efectiu i afectiu entre nosaltres. Santa Teresa de Jesús ensenyava: «El amor jamás está ocioso... no se ha de echar a dormir» (*Moradas*, VII 4, 10). El testimoniatge de l'amor dels uns pels altres és la primera i necessària condició per a ser de veritat deixebles i missioners de Crist.

Avui donem el tret de sortida al segon curs del Pla Diocesà de Pastoral, *L'alegria d'evangelitzar*, i som convidats a avançar més en la nostra aventura missionera. Ens proposem d'anar a l'encontre de l'altre en la distància curta, en el tu a tu, on sovint —massa sovint!— callem per vergonya, per pudor, perquè pensem que no interessa. És a dir, ens proposem de viure el «tu a tu» de l'evangelització vivint la caritat primera, que és donar l'Evangeli. Sant Pau, en el fragment de la carta als Efesis que hem escoltat, ens parla del misteri secret, del misteri de Crist: *Des d'ara, per l'evangeli, tots els pobles, en Jesucrist, tenen part en la mateixa herència, formen un sol cos i comparteixen la mateixa promesa*. L'àngel Gabriel va dir a Tobit i al seu fill Tobies: *És bo de guardar el secret del rei, però les obres glorioses de Déu les hem de revelar i d'enaltir* (Tb 12,7). El secret de Crist ens ha estat revelat, manifestat, no perquè el guardem com un secret, sinó perquè tots els homes puguin escoltar-lo dels nostres llavis i de la nostra vida i hi puguin trobar la salvació. Aquest secret solament podrà ser conegut si el qui el coneix el comunica a un altre. Germà i germana, si de veritat en el teu cor hi habita Crist, és a dir, si en el teu cor creus que ell és el Messies i amb els llavis confesses que ha ressuscitat, et salvaràs (cf. Rm 10,9); però la certesa del camí de salvació es manifesta amb les obres de caritat i, d'aquestes, la primera és donar l'evangeli a un altre germà. No val a dir: «Jo ja ho he fet o no sé com posar-m'hi.» Siguis qui siguis i siguis on siguis, has de portar l'evangeli al cor del teu germà que no el coneix o no el viu d'acord amb les seves exigències.

En el fragment evangèlic hem escoltat com Jesús es fa trobadís amb aquella dona samaritana que anava al pou de Sicar a cercar aigua. Sí, es fa trobadís, ell no defuig de deixar-se trobar, no defuig d'anar a trobar les persones, sense cap distinció: homes i dones, nens i grans, sans i malalts, justos i pecadors, amics i enemics. Sí, és que ell ha vingut a cercar i a trobar els qui s'havien perdut, és a dir, tots i cada un dels homes de la humanitat a qui el pecat ha allunyat de la casa del Pare i que hem fet el gran pecat de privar el Pare de la presència del seu fill.

Jesús es troba amb la dona samaritana. Aquella dona, anant a cercar aigua al pou, és expressió de tots els homes. «No hi ha home o dona que en la seva vida no es trobi al costat d'un pou amb un càntir buit, amb l'esperança de sadollar el desig més

profund del cor, aquell que només pot donar ple significat a la vida» (Missatge al Poble de Déu dels pares sinodals, Sínode de Bisbes 2012). I Jesús no solament es troba amb ella, sinó que va a l'encontre d'ella, interpel·lant-la i deixant-se interperl·lar per ella, amb un diàleg misericordiós per portar-la al fons del seu cor i dir-li la paraula de la vida. I ho fa demanant-li aigua, expressant que ell té set. Sí, Jesús té set de la fe d'aquella dona. Jesús té set de l'amor nostre. Jesús té set de l'amor de tots i cada un dels nostres germans que encara no el coneixen i, no coneixent-lo, no el poden estimar. Jesús té set, sí, d'aquell i aquell altre que ell posarà en el teu cor perquè tu siguis el missatger de la bona notícia de l'amor de Jesús per ell.

Ara bé, immediatament, quan escoltem que ens pertoca a tu i a mi, tornem a pensar: «Però, com és possible que depengui de mi que un meu germà pugui trobar-se amb Crist?» La manera com l'Evangeli ha arribat als homes al llarg de tots els temps ha estat sempre la mateixa: amb el testimoniatge de la vida i de la paraula dels qui creuen en Jesús. Que la salvació de Crist arribi als homes per la meva i la teva predicació és certament un cosa absurda i feble als ulls del món i als ulls de la nostra pobra mirada, però no hi ha cap altre camí. La predicació del Messies crucificat, el signe més pobre de Déu, és l'únic camí pel qual arriba als homes la salvació de Crist.

Com Jesús al pou de Sicar, també l'Església, tots i cada un de nosaltres, sentim el deure d'asseure'ns al costat dels homes i dones del nostre temps per fer present el Senyor en les seves vides, de manera que el puguin trobar, perquè només ell, Jesús, és l'aigua que dóna la vida veritable i eterna. Hem de seure al costat de les persones per fer néixer el diàleg de la veritat en la caritat, de la caritat en veritat, com ho va fer Jesús, que va portar la dona samaritana a la veritat més pregona del seu cor: la seva set d'amor veritable. N'hem d'estar ben convençuts: l'anunci de la nostra paraula, pobra i senzilla, però gràvida de la presència de Crist, serà capaç de fer néixer una espurna de llum en la foscor del dolor, de la pobresa, tant material, com moral, com espiritual.

En aquest curs viurem també la joia de l'Any de la Misericòrdia, que el sant pare Francesc ens ha regalat. Som convidats a viure, de manera especial, la misericòrdia de Déu en les nostres vides, i a ser, al mateix temps, per als nostres germans «oasis de misericòrdia», tant cada un de nosaltres com les nostres comunitats. L'amor misericordiós present en el nostre cor ha d'arribar, pel nostre testimoniatge de paraula i d'obra, als cors dels nostres germans. Una de les obres de misericòrdia reclama en aquests moments i sempre la nostra especial atenció: *Era foraster, i em vau acollir* (Mt 25,35). Hem de viure tots nosaltres, Església de Crist, amb el cor ben obert als nostres germans refugiats i immigrants que fugen de la guerra, de la por, de la fam, de la mort; tots els qui cerquen un millor futur per a ells i els seus fills. Càritas Diocesana té l'encàrrec de coordinar el nostre ajut i de fer-nos arribar les necessitats que hi hagi. Tots hem de posar el millor de nosaltres per donar-hi resposta.

Posem una vegada més la nostra mirada en la imatge de Maria que ens acompanya en la nostra aventura missionera. Ella, gràvida de Jesús, portadora de l'Evangeli, el seu Fill, ens mira amb joia i ens implica, amb la seva mirada plena de llum, a ser enmig del nostre món: deixebles i missioners de Crist. Que santa Maria ens ajudi a viure ara i sempre l'alegria d'evangelitzar. Maria, Mare de l'Evangeli vivent, Estel de l'evangelització, pregueu per nosaltres! Amén, amén, amén.